

REPUBLIKA SLOVENIJA INFORMACIJSKI POOBlašČENEC		
Prejeto: 19-12-2019	Sig. znak:	
Vredn.:	Vredn.:	Priloge:
Številka zadeve:		

I U 1319/2018-27

UPRavno SODIšČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
UPRavno SODIšČE RS, LJUBLJANA
11-12-2019

Podpis pristojne
sodne osebe:

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki mag. Darinka Dekleva Marguč kot predsednica ter dr. Damjan Gantar in Liljana Polanec kot člana,

ob sodelovanju višje pravosodne svetovalke Klavdije Škrlec kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: DRŽAVNO ODVETNIŠTVO, Šubičeva ulica 2, Ljubljana, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Dunajska 22, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-61/2018/2 z dne 9. 5. 2018,

na seji 11. decembra 2019

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV

1. Tožena stranka je z izpodbijano odločbo ugodila pritožbi prosilke zoper prvostopenjsko odločbo tožeče stranke št. DP-2GSDP-26/2017-20 z dne 1. 3. 2018 in odločbo izrekla za nično. V obrazložitvi odločbe navaja, da je prosilka zahtevala od tožeče stranke fotokopijo meddržavne tožbe Republike Slovenije zoper Republiko Hrvaško zaradi plačila pravičnega denarnega zadoščenja oziroma odškodnine v višini 360 mio. EUR, vloženo na Evropsko sodišče za človekove pravice. Tožeča stranka je v prvotnem postopku z odločbo z dne 21. 8. 2017 zahtevo zavrnila, zoper prvotno odločbo je bila vložena pritožba, tožena stranka je z odločbo z dne 6. 11. 2017 pritožbi ugodila, prvotno odločbo odpravila ter zadevo vrnila prvostopenjskemu organu v ponoven postopek. Za tem je prosilka poslala tožeči stranki dopis z dne 14. 12. 2018, ki ga je poimenovala kot „dopolnitev zahteve/pojasnilo“, v katerem je navajala, da obvešča tožečo stranko, da se želi seznaniti le s specifičnimi informacijami iz zahtevanega dokumenta in sicer z informacijami v zvezi s terjatvami, ki jih ima Ljubljanska banka d.d. Ljubljana do različnih pravnih oseb s sedežem na ozemlju Republike Hrvaške in je bilo glede njih v Republiki Hrvaški odprtih 26 sodnih postopkov. V ponovljenem postopku je tožeča stranka z odločbo z dne 19. 12. 2017 kljub dopisu z dne 14. 12. 2017 odločala o prvotnem zahtevku za dostop do dokumenta kot celote in ga ponovno zavrnila. Zoper to odločbo je prosilka ponovno vložila pritožbo, tožena stranka je z odločbo z dne 25. 4. 2018 pritožbi ugodila, odpravila odločbo tožeče stranke z dne 19. 12. 2017 in odločila, da mora prosilki tožeča stranka v 31 dneh od prejema odločbe posredovati fotokopije določenih informacij iz tožbe Republike Slovenije zoper Republiko Hrvaško, pri čemer so ti dokumenti tudi specificirani. To so tiste informacije, ki jih omenja prosilka v dopisu z dne 14. 12. 2017. Tožeča stranka pa je dopis z dne 14. 12. 2017 obravnavala kot novo zahtevo in o njej odločila posebej z odločbo z dne 1. 3. 2018 in zahtevo do le določenih dokumentov iz tožbe zavrnila. Zoper to odločbo se je prosilka pritožila, tožena stranka pa je nato z izpodbijano odločbo izrekla za nično odločbo tožeče stranke z dne 1. 3. 2018.
2. V nadaljevanju obrazložitve tožena stranka navaja, da se je morala najprej opredeliti do vprašanja, ali je dopis prosilke z dne 14. 12. 2018, v katerem je navajala, da tožečo stranko obvešča, da se želi seznaniti le s specifičnimi informacijami, mogoče šteti kot novo zahtevo po Zakonu o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ). Tožena stranka je štela, da predstavlja dopis z dne 14. 12. 2017 le zožitev primarne prvotne zahteve z dne 19. 7. 2017. Pravna podlaga za tako zožitev je prvi odstavek 133. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju ZUP). Tožena stranka v izpodbijani odločbi ugotavlja, da dopisa z dne 14. 12. 2017 ni mogoče šteti kot nove zahteve po ZDIJZ, saj je bila z njim le zožena prvotna zahteva. Tožena stranka pa je z odločbo z dne 25. 4. 2018 odločala v obsegu te zožene zahteve in zaključila, da so

zahtevane informacije prosto dostopne. V 128. členu ZUP je določeno, da je organ v zadevah, v katerih je po zakonu ali po naravi stvari za začetek upravnega postopka in za sam postopek potrebna zahteva stranke, pristojen začeti in voditi postopek samo, če je taka zahteva podana. ZDIJZ na več mestih jasno opredeljuje, da postopka za dostop do informacij javnega značaja ni mogoče voditi brez zahteve prosilca. Prosilec namreč zahteva dostop do informacij javnega značaja, vložijo jo pri organu, za katerega meni, da z informacijo razpolaga, v zahtevi mora opredeliti informacijo, s katero se želi seznaniti, organ pa zahtevo, če ta po pozivu ni ustrezno dopolnjena, zavrže. Ker se postopek za dostop do informacij javnega značaja lahko vodi zgolj na zahtevo prosilca, v konkretnem primeru pa je bilo ugotovljeno, da dopisa z dne 14. 12. 2017 ni mogoče šteti kot nove zahteve, je tožeča stranka odločbo z dne 1. 3. 2018 izdala brez zahteve stranke. Ker se skladno z določbo 4. točke 279. člena ZUP za nično izreče odločba, ki jo je izdal organ brez zahteve stranke, pa stranka pozneje ni izrecno ali molče v to privolila, je prvostopenjska odločba nična. S tem so tudi utemeljene pritožbene navedbe, ki se nanašajo na ničnost prvostopenjske odločbe.

3. Tožeča stranka v tožbi podrobno pojasnjuje potek vseh postopkov in navaja, da je dopolnitev zahtevka z dne 14. 12. 2017 štela kot novo zahtevo za dostop do informacij javnega značaja in o tej zahtevi odločila v novem postopku. Tožeča stranka nasprotuje odločitvi v izpodbijani odločbi, da se njena prvostopenjska odločba izreče za nično. Pojasnilo z dne 14. 12. 2017 je upravičeno šteti kot nov zahtev, saj je prosilka s tem dopisom prvotno zahtevo specificirala in jo dopolnila. Nadalje tožeča stranka povzema nekatere navedbe tožene stranke iz odločbe tožene stranke z dne 25. 4. 2018. Podrobno pojasnjuje svoja stališča, kako je treba razlagati izjemo po 8. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Sodišče teh navedb podrobneje ne povzema, saj je predmet tega upravnega spora zgolj procesna odločitev tožene stranke, da se prvostopenjska odločba izreče za nično. Nadalje tožeča stranka navaja, da je v odločbi, ki je bila izrečena za nično, izčrpno utemeljila svojo odločitev. V tej odločbi je tožeča stranka ugotovila, da specifične informacije iz meddržavne tožbe predstavljajo izjemo iz 2. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Nadalje podrobneje pojasnjuje, zakaj se ji zdi nevzdržno, da mora prosilki posredovati zaprosene dokumente. Pri tem se sklicuje na stališče Sodišča EU v nekaterih zadevah. Navaja tudi, da ni relevantno, ali bi do zahtevanih dokumentov prosilka lahko prišla tudi, če bi prošnjo naslovila direktno na ESČP. Tožeča stranka vztraja pri tem, da se meddržavna tožba ne posreduje prosilki. Vedenje o tem, da ima javnost dostop do pisnih vlog Republike Slovenije v odprtem sodnem postopku, bi povzročilo motnje v delovanju tožeče stranke kot zakonitega zastopnika Republike Slovenije. Tožeča stranka predlaga, naj sodišče izpodbijano odločbo odpravi in vrne zadevo toženi stranki v ponoven postopek, zahteva pa tudi povrnitev stroškov postopka. Predlaga, naj se navedena zadeva združi z zadevo, ki jo sodišče vodi pod opr. št. I U 1235/2018.

4. Tožena stranka v odgovoru na tožbo navaja, da se razlogi izpodbijane odločbe nanašajo zgolj na utemeljitev odločitve tožene stranke, da se odločba tožeče stranke z dne 1. 3. 2018 izreče za nično. Iz navedenih razlogov se do vseh ostalih tožbenih navedb, ki se dejansko nanašajo na odločitev tožene stranke v njeni odločbi z dne 25. 4. 2018, tožena stranka v odgovoru na tožbo ne opredeljuje. Tožena stranka vztraja pri svojem stališču, da dopisa prosilke z dne 14. 12. 2017 ni mogoče šteti za novo zahtevo po ZDIJZ. Stranka z interesom je v zahtevi z dne 19. 7. 2017 zahtevala fotokopijo meddržavne tožbe, z dopisom z dne 14. 12. 2017 pa je zgolj obvestila tožečo stranko, da se primarno želi seznaniti le s specifičnimi informacijami iz tega dokumenta. Tožena stranka je upravičeno štela, da je prosilka z dopisom z dne 14. 12. 2017 le zožila primarno zahtevo. Ker prosilkine zožene zahteve ni mogoče šteti za novo, tožeča stranka pa jo je kljub temu tako obravnavala, je odločala brez zahtevka stranke. Če jo je štela za novo, bi jo morala zavreči na podlagi 4. točke prvega odstavka 129. člena ZUP, ker je o isti upravni zadevi že vodila upravni postopek. Tožena stranka predlaga, naj sodišče tožbo zavrne.
5. Sodišče je v postopek pritegnilo prosilko kot stranko z interesom, ki v odgovoru na tožbo prav tako navaja, da se opredeljuje le do tožbenih navedb, ki se nanašajo na izpodbijano odločbo, ne pa do tistih navedb, ki se nanašajo na odločbo z dne 25. 4. 2018. Pojasnila ni mogoče šteti kot nove vloge prosilke za začetek postopka. Iz besedila pojasnila jasno izhaja, da je šlo le za specificiranje že prvotno podane zahteve. To je razvidno tudi iz tega, da je prosilka pojasnilo označila z isto opravilno številko, pod katero je tožeča stranka vodila postopek v zvezi z zahtevo. Četudi bi pojasnilo štela kot zahtevo za začetek postopka, pa bi morala tako vlogo s sklepom zavreči, ker se o isti zadevi že vodi upravni postopek. Ker pojasnila ni moč šteti za novo vlogo, je tožeča stranka samovoljno vodila nov postopek z namenom, da bi prosilko odvrnila od zahteve z dodatnimi obrazložitvami, zakaj naj se ji dostop do informacij onemogoči. Podan je ničnostni razlog po 4. točki 279. člena ZUP, saj je tožeča stranka izdala odločbo brez zahteve stranke. Stranka z interesom predlaga, naj sodišče tožbo zavrne, vsaka stranka pa naj trpi svoje stroške postopka.

K točki I izreka:

6. Tožba ni utemeljena.
7. Sodišče najprej pojasnjuje, da ni združilo te zadeve z zadevo št. I U 1235/2018 v en postopek, kot to predlaga tožeča stranka. Res je, da gre za postopek med istimi strankami v isti zadevi, vendar sta izpodbijani odločbi v pravnem smislu povsem različni. Medtem ko gre v obravnavani zadevi za procesno odločitev, s katero je tožena stranka z izpodbijano odločbo izrekla prvostopenjsko odločbo za nično, gre v zadevi I U 1235/2018 za izpodbijanje odločbe, kjer je tožena stranka sprejela

vsebinsko odločitev in meritorno odločila, katere dokumente mora tožeča stranka prosilki pokazati. Torej gre za povsem različni odločbi, ki temeljita na različnih pravnih podlagah in je že iz tega razloga zaradi večje preglednosti smiselno, da se obe zadevi obravnavata ločeno.

8. Tožena stranka je svojo odločitev oprla na določilo 4. točke prvega odstavka 279. člena ZUP, ki določa, da se za nično izreče odločba, ki jo je izdal organ brez zahteve stranke, pa stranka pozneje ni izrecno ali molče v to privolila. Sodišče meni, da je tožena stranka pravilno ugotovila, da je podan ta razlog za ničnost, torej da je tožeča stranka s prvostopenjsko odločbo odločala brez zahteve stranke. Iz navedenega razloga so bile podane okoliščine, zaradi katerih je tožena stranka prvostopenjsko odločbo izrekla za nično. Sodišče glede navedenega v celoti sledi utemeljitvi izpodbijane odločbe, zato skladno z določilom drugega odstavka 71. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) ne bo ponavljalo razlogov za odločitev, ampak se v celoti sklicuje na obrazložitev v odločbi tožene stranke. Sodišče zgolj poudarja, da je tožena stranka pravilno ugotovila, da predstavlja dopis z dne 14. 12. 2017 le zožitev primarne prvotne zahteve z dne 19. 7. 2017 in ga ni mogoče šteti kot nove zahteve po ZDIJZ, saj je bila z njim le zožena prvotna zahteva, ter da ZDIJZ na več mestih jasno opredeljuje, da postopka za dostop do informacij javnega značaja ni mogoče voditi brez zahteve prosilca.
9. Sodišče pri tem še dodaja, da že iz same vloge prosilke z dne 14. 12. 2017 izhaja, da ne gre za zahtevo za začetek postopka, saj ime vloge nosi naslov „dopolnitev zahteve/pojasnilo“. V svoji vlogi prosilka navaja, da želi s pojasnilom obvestiti tožečo stranko, da se želi seznaniti le s specifičnimi informacijami iz meddržavne tožbe. Torej niti iz imena vloge niti iz njene vsebine ni razvidno, da bi šlo za novo zahtevo. Prav tako se sodišče strinja z navedbo prosilke v odgovoru na tožbo, da se je prosilka v tej vlogi sklicevala na isto opravilno številko kot je tista, pod katero je tožeča stranka že prej vodila postopek v zvezi z prosilkino prvotno zahtevo. Razen tega tudi ni razumljivo, da je tožeča stranka z odločbo z dne 1. 3. 2018 še enkrat odločila o isti zadevi, o kateri je že prej odločila z odločbo z dne 19. 12. 2017. S slednjo je namreč zavrnila prošnjo za posredovanje kopije meddržavne tožbe v celoti, nato pa je z odločbo z dne 1. 3. 2018, ki je bila nato izrečena za nično, ponovno odločila z zavrnitvijo zahteve za seznanitev z delom te tožbe.
10. Nadalje sodišče ugotavlja, da tožeča stranka v tožbi glede razloga za ničnost, navedenega v izpodbijani odločbi, navaja zgolj to, da je prosilkin zahtev z dne 14. 12. 2017 upravičeno šteti kot nov zahtev, saj je prosilka prvotno zahtevo z dne 19. 7. 2017 z dopolnitvijo specificirala, ni pa je umaknila. Sodišče se sicer strinja s tem, da vloga z dne 14. 12. 2017 predstavlja specificacijo prvotnega zahtevka, vendar pa specificacija že po samem pomenu besede ni isto kot nov zahtev. V preostalem delu tožbe pa tožeča stranka obsežno oporeka temu, da bi

šlo za prosto dostopne informacije, kar pa ni predmet tega postopka, kjer gre zgolj za presojo procesne odločitve, zato je večina tožbenih navedb za ta postopek nerelevantnih. Iz navedenega razloga se do teh navedb sodišče v tej sodbi ne opredeljuje.

11. Iz vseh zgoraj navedenih razlogov je odločitev tožene stranke pravilna in je zato sodišče na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 tožbo zavrnilo. Sodišče je v navedeni zadevi odločilo na nejavni seji brez glavne obravnave, saj je ocenilo, da dejansko stanje, ki je bilo podlaga za izdajo upravnega akta, med strankama ni sporno. Ni namreč sporno, kakšne odločbe sta izdala prvostopenjski in drugostopenjski organ in kakšne postopke sta vodila do izdaje izpodbijane odločbe in prav tako ni sporno, kakšna je vsebina vloge z dne 14. 12. 2017, sporna je le pravna presoja, ali so pri prvostopenjski odločbi bili podani razlogi za ničnost. V takem primeru pa daje ZUS-1 v prvem odstavku 59. člena izrecno pooblastilo sodišču, da lahko odloči tudi brez glavne obravnave.

K točki II izreka:

12. Sodišče ni ugodilo tožbenemu zahtevku za povrnitev stroškov postopka, ker skladno s četrtim odstavkom 25. člena ZUS-1 trpi vsaka stranka svoje stroške postopka, če sodišče tožbo zavrne. Stranka z interesom, to je prosilka, pa stroškov postopka ni uveljavljala.

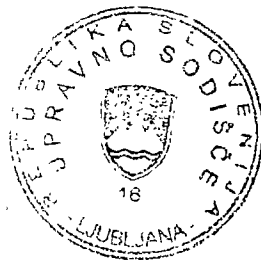
PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo pritožba ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 11. december 2019

Predsednica senata:

mag. Darinka Dekleva Marguč, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe: